

Már vállamon...

A csillagok mély poharában
csöppecske hűvös pára ing,
hogy reszketnek hajad szagában
egymáshoz békült árnyaink!

Gyertyává nyúlik tested árnya,
hajszálak füstölnek felette,
mint égre, ül szálló szoknyádra
s felcsillan egy-egy porszemecske.

Tekintetteddel fát ölelgetsz,
már vállamon ketyeg karórád,
s a fellegek szép repülői
színes lámpáikat kioltják.

1968. április (24.) / Magántulajdon

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)